

Heeft u ook iets ontbroken?

Kort voordat de Heer Jezus de eetzaal verliet waar Hij met Zijn discipelen aan de paasmaaltijd had aangezetten, herinnerde Hij de Zijnen aan het ogenblik waarop Hij hen had uitgezonden om het koninkrijk van God te prediken en de zieken gezond te maken. Hij stelde daarbij aan hen de vraag of het hun ook aan iets ontbroken had. Hij had hun toen niet toegelaten iets mee te nemen voor de weg; geen staf, geen reiszak, geen brood, geen geld, zelfs geen twee rokken mochten zij meenemen (Luk. 9:3). En Hij zei tot hen: 'Toen Ik u uitzond zonder beurs en reiszak en sandalen, heeft u ook iets ontbroken?' (Luk. 22:35). Nee, antwoordden de discipelen, ons heeft niets ontbroken.

Deze vraag van de Heer Jezus en dit treffende antwoord door Zijn discipelen gegeven, zijn onze overdenkingen ten volle waard, zo vaak wij onze blik terugslaan op de door ons hier beneden afgelegde weg. Hoeveel stormen ook over ons hoofd mogen heengegaan zijn, hoeveel lijden er ook geleden werd, hoeveel ontbering en tegenspoed er door menigeen van ons ook werden ondervonden, hoe vaak wij zelfs door het heengaan van vele geliefden of vrienden ten diepste in onze ziel geschokt werden, toch kunnen wij op de vraag van de Heer: 'Heeft u ook iets ontbroken?' met de discipelen als antwoord geven, terugziende op de gehele tijd die wij hier beneden als pelgrims naar het hemels Vaderland hebben doorgemaakt: 'Nee Heer, ons heeft niets, niets ontbroken'!

Heeft ons ooit iets ontbroken? U die vaak in ziekte en lijden was, moet u niet volmondig erkennen dat de Heer met u was in het lijden, dat Hij u te midden van de grootste smarten Zijn Goddelijk medegevoel deed ondervinden, dat Hij zo genadig en goed was om steeds met de verzoeking de uitkomst te geven, dat Hij u de kracht verleende om de verzoeking te verdragen? U die wellicht met ontbering of tegenspoed te kampen had, heeft de Heer u niet vertroost met Zijn Goddelijke vertroosting? Heeft de Heer u niet gewezen op de raven, die niet zaaien noch maaien, die geen voorraadkamer hebben en geen schuur, en toch door Hem gevoed worden? Heeft Hij uw oog niet gericht op de leliën van het veld, die niet arbeiden en niet spinnen, of op het gras dat heden op het veld is en morgen in de oven geworpen wordt (Luk. 12:24,27-28)?

God voedt de raven, God bekleedt de leliën met een heerlijkheid groter dan die van Salomo. Heeft Hij u niet gevoed en gekleed? U die in droefheid terneerzat door het verlies van een geliefde man of vader, van een geliefde vrouw of moeder, van een dierbare vriend of broeder, vriendin of zuster, heeft de Heer niet met u geweend, net zoals Hij dat deed aan het graf van Lazarus? Heeft Hij uw oog niet naar boven gericht, waar nu uw geliefden met de Heer Jezus zijn en op het heerlijke ogenblik wachten dat Hij hen zal opwekken uit de doden en ons samen met hen in wolken zal opnemen, Hem tegemoet in de lucht, om voor altijd met Hem te zijn?

En u die werkt in de wijngaard van de Heer, heeft het u ooit aan iets ontbroken? U werd, al is het niet in letterlijke zin, eveneens door de Heer uitgezonden zonder beurs, zonder reiszak, zonder sandalen. U had op die weg met vele moeilijkheden te kampen, vaak vond u allerlei hinderpalen op uw weg, vaak schenen uw vermaningen nutteloos, uw bemoedigingen zonder invloed te zijn, wellicht zag u weinig vrucht op uw werk, wellicht schenen er slechts weinig mensen door uw prediking tot het besef van hun verloren toestand en tot het geloof in de Heer Jezus gebracht te zijn. Maar heeft het u aan iets ontbroken? Heeft de Heer niet voor u gezorgd? Heeft Hij u niet menige verkwikking, menige bemoediging geschonken, om met moed en vertrouwen op de hulp van de Heer verder te gaan?

Nee, in welke toestand wij ons tot nu toe ook bevonden heb-ben, welke moeilijkheden wij ook te doorworstelen hadden, aan welke gevaren wij ook blootgesteld waren, wij mogen allen met de discipelen van de Heer Jezus getuigen: ons heeft niets ontbroken!

Dit heerlijke getuigenis kon ook Kaleb afleggen toen hij aan het einde van zijn leven voor Jozua trad en hem vroeg om hem het gebergte van Hebron ten erfdeel te geven. 'En nu, zie, de HEERE heeft mij in het leven behouden, zoals Hij gesproken heeft; het zijn nu vijf en veertig jaren, sedert dat de HEERE dit woord tot Mozes gesproken heeft, toen Israël in de woestijn wandelde; en nu, zie, ik ben heden vijf en tachtig jaren oud. Ik ben nog heden zo sterk, zoals ik was ten dage, toen Mozes mij uitzond; gelijk mijn kracht toen was, alzo is nu mijn kracht, tot de oorlog, en om uit te gaan en om in te gaan' (Joz. 14:10-11).

Kaleb heeft het al die vijfenveertig jaren aan niets ontbroken. God had Zijn woord gestand gedaan en had hem in het leven behouden. God had hem ondersteund en kracht gegeven, zodat hij als vijfentachtig jarige man nog even sterk was als voorheen, toen hij op veertig jarige leeftijd door Mozes uitgezonden werd om het land Kanaän te verspieden. De Heer was hem steeds nabij geweest, had over hem gewaakt, had hem alle moeilijkheden van de woestijnreis zegevierend doen overwinnen en hem uit de strijd even sterk te voorschijn doen komen als hij vroeger geweest was. Geen heerlijker bewijs dat hem niets ontbroken had, geen treffender getuigenis van de trouw en goedheid van God dan in die enkele woorden: 'Ik ben nog heden zo sterk, zoals ik was ten dage, toen Mozes mij uitzond; gelijk mijn kracht toen was, alzo is nu mijn kracht'.

En ditzelfde heerlijke bewijs van Gods trouw en tedere zorg vinden wij niet alleen in de geschiedenis van Kaleb, maar wordt ons in de Schrift overal en te allen tijde voor ogen gehouden. De apostel Paulus, de man die aan zo veel gevaren was blootgesteld, die geleerd had om honger te hebben en dorst, in koude te zijn en in naaktheid, kon zeggen: 'Maar ik heb alles en heb overvloed; ik heb volop' (Fil. 4:18).

Zouden dan wij, die zo veel minder moeilijkheden hebben doorgemaakt, niet met mannen als Kaleb en Paulus kunnen instemmen in de heerlijke danktoon: ons heeft niets ontbroken? Als wij slechts ogen hebben om Gods goedertierenheid te zien en harten om Zijn genadige leiding op te merken in Zijn wegen met ons, dan zullen wij niet alleen volmondig moeten beamen dat ons niets ontbroken heeft, maar dan zullen wij ons zelfs genoodzaakt voelen om met David uit de roepen: 'De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken' (Ps. 23:1).